

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 399/2023
25.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Лазаревић адвокат из ..., против туженог Образовно васпитног центра „Осечина“ из Осечине, кога заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Ваљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2842/22 од 22.09.2022. године, у седници одржаној дана 25.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2842/22 од 22.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2842/22 од 22.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2842/22 од 22.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 441/21 од 18.07.2022. године којом су одбијени тужбени захтеви којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљи за период од маја 2018. године до маја 2021. године, по основу неисплаћеног додатка на име накнаде за топли оброк и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом од дана доспелости сваког износа до исплате (став први и други изреке првостепене пресуде) и обавезана тужиља да туженој накнади трошкове поступка у износу од 27.000,00 динара (став трећи изреке првостепене пресуде). Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву за исплату на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужиље судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, код утврђења да је тужила као запослена којој се плата исплаћује у висини вредности минималне зараде у јавној служби, као корисника буџетских средстава, остварила право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Ревизијом се неосновано указује на постојање другачије судске праксе. Постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 31.05.2021. године, а побијани део правоснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиље није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења, донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Туженом не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за вођење парнице, због чега је применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**